

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

44

ROČNÍK XVII

číslo 2

Redakční uzávěrka: 17. 6. 2008

První místní klub na Slovensku

Dne 24. listopadu 2007 jsem na zasedání funkcionářů KVV v Prostějově informoval, že dne 3. srpna 2007 vznikl v horehronské obci Šumiac Místní klub vojenských výsadkářů Juraje Kriváňa. Náš místní klub je ryze výsadkový a je první místní klub na Slovensku, spadající pod oblastní klub KVV Banská Bystrica. Má 10 členů, 9 bývalých vojenských výsadkářů a jednoho sportovního parašutistu.

Horehronská obec Šumiac leží na náhorní plošině chráněné oblasti Nízkých Tater ve výšce 900 m nad mořem. Nad obcí se tyčí ve výšce 1947,6 m Králova Hoľa. Obec patří do okresu

Brezno. Brezno je vzdálené 42 km západně od Šumiace. Na sever máme do Popradu 35 km, cesta vede přes Telgárt, horský přechod Vernár a Kvetnicu. Ležíme na rozhraní Nízkých Tater a Slovenského ráje. Železniční stanice Červená Skala je od nás vzdálená 2 km. Nad obcí Telgárt vyviera řeka Hron, podle které byl pojmenován 72. Hronský výsadkový prapor (BVŠ).

Šumiac je rodištěm Juraje Kriváňa, velkého muže československého parašutismu. Narodil se tu 13. listopadu 1926. Byl vojenským výsadkářem v záloze v hodnosti nadporučíka, krajským instruktorem parašutismu v B. Bystrici, československým rekordmanem v seskocích na přes-

nost přistání. Reprezentoval Československo na třech Mistrovstvích světa v parašutismu.

Juraj Kriváň byl členem československého reprezentačního družstva spolu s Jaroslavem Jehličkou, Zdeňkem Kaplanem, Gustavem Koubkem a Leopoldem Ozábalem.

Dne 7. října 1960, po skončení zaměstnání jako instruktor a pilot-vysazovač v Prievdizi, při přeletu na letiště Očová, za zhoršených povětrnostních podmínek havaroval a tragicky zahynul v lese u Trnavej Hory.

Na slavnostní členské schůzi dne 29. listopadu 2007, jsme Jurajovi Kriváňovi udělili „Čestné členství in memoriam“.

kol. Štefan Janděek, MKVV Šumiac

Byl jsem u toho

Jsem jedním z těch, kteří prožili ta těžká a tvrdá, ale přitom krásná léta u zrodu a výstavby výsadkového vojska naší armády po roce 1947.

Všechno pro mě začalo v roce 1948, kdy jsem jako „čerstvý poručík“, absolvent dvou ročníků Vojenské akademie v Hranicích zažádal o přijetí k výsadkovému vojsku. Po úspěšném vykonání náročných zkoušek tělesné zdatnosti ve výcvikovém středisku Stráž pod Ralskem a následně po psychotechnických zkouškách jsem byl přijat a v roce 1949, po absolvování školy spojovacích důstojníků v Novém Městě n/Váhom, jsem jako velitel spojovací čety a spojovací důstojník nastoupil službu u 71. výsadkového praporu v Zákupcech. Již při zdolávání všech těch zálužností překážkové dráhy, lan, skoků odvaha, padákové věže, letmé střelby atd. ve Stráži pod Ralskem, za asistence energetických a tvrdých chlapů v červených baretech, začal jsem tušit, že služba u výsadkových jednotek žádná procházka růžovým sadem nebude. Přesto jsem vytrval, a ten pocit hrdosti, kdy jsem po absolvování přeškoleního kurzu a seskocích padákem, připínl na svůj battledress velký odznak čs. parašutistů speciálního výcviku, ten mě provázel po celou dobu mé vojenské kariéry.

Nikdy nemohu zapomenout na velitele, kteří byli tehdy pro mě pravým vzorem vojáka. Byl to plk. Paleček, kpt. Černota, npor. Mansfeld a řada dalších parašutistů, pod jejichž velením jsem prožil náročnou službu u 71. a 65. výsadkového praporu. Prošel jsem posádky Zákupy, Trenčín, Žilina a Prešov.

Jsem hrdý, že jsem byl „u toho“, že jsem jedním z těch, kteří často mprožívali všechny ty pocity seskoku padákem, včetně nesmírného soustředění a napětí po těch známých povelích a signálech v letounu: „Hotovost! Připravit! A Vpřed!“

Je tomu již dávno, čas neúprosně běží, ale my všichni tehdy „Palečkovi děti“ byli tak mladí, tvrdí, fyzicky zdatní a odvážní. Místa – Zákupy, Stráž p. Ralskem, Hradčany, Kuřivody, Boreček, letí ve vzpomínkách a nedají se zapomenout. Rovněž jména „paragánů“ jako Míra Pelc, Láda Mrázek, Rosta Běhalík, Mirek Melichárek, Adolf Štětka, Vl. Želcovník, Zdeněk Sigmund, Ivan Kutín, Miloš Krška, Jarda Lažanský, Miloš Hledík, Vence Tabák a řada dalších.

Služba u výsadkových jednotek – to byl tvrdý život, plný nebezpečí, ale také zajímavý, plný dobrodružství a kamarádství, které trvá dodnes. To je znát na všech těch setkáních ve Starých Splavech, v Prostějově a na aktivní činnosti v našich klubech výsadkových veteránů.

Byly i krušné chvíle, zejména v souboji se stranicko-polit. orgány – někteřími „rádoby parašutisty“, jako byl u 65. vpr. V Prešově kpt. Golas, čet. asp. Broumský a i jiní. Tehdy byla taková doba, tyto souboje se vyhrát nedaly, přesto je pro mě zadostiučiněním, že tyto tzv. „parašutisty“ jsme mezi sebe morálně nikdy nepíjili a oni to moc dobře věděli.

Mnozí z nás na to doplatili potupným odchodem z řad výsadkového vojska a lze říci, že naprostá většina takto postižených důstojníků se výtečně uplatnila na velitelských a štabních funkcích u ostatních druhů vojsk v důsledku svých morálních vlastností, schopností a výcvikových zkušeností, získaných po dobu služby u výsadkových jednotek.

S výsadkovým vojskem jsem se rozloučil definitivně v roce 1956 svým

posledním seskokem s 22. vb plk. F. Mansfelda na přechodu řeky Morava, jižně od Olomouce, v prostoru Dub n/Moravou. Tehdy jsme s Františkem stáli v letounu za sebou, připraveni k seskoku a neuvažovali o tom, že se naše cesty rozejdou. Pro mě nastala doba služby u motostřeleckých útvarů v různých velitelských funkcích, včetně funkce velitele pluku.

Do zálohy jsem byl přeložen dnem 1. ledna 1981. I když je to všechno již dávno, rád vzpomínám na službu u výsadkového vojska a jsem hrdý na to, že patřím mezi veterány výsadkového vojska.

kol. Mojmír Res, KVV Brno

Vzpomínky výsadkového veterána

Motto : Ať nezlobí se páni radní v Praze,

ať neleknu se těchto slov,

že hlavním městem výsadkářů zůstává Prostějov.

Dnes začnu jinak, přátelé ! Vezmu to z jiné stránky.

Připomenout chci, že starý veterán žije už jenom ze vzpomínky,

že žije ze vzpomínky, které se do staré hlavy přileptou.

Co na tom, že s pravdou skutečnou, pořádně si to popletou.

Co na tom, že ta či ona příhoda stala se tam, či onde?

Nevzpomeň si, kdy byla ta „bitva veliká“? Nevadí, ono to na stejno vyjde.

Vzpomínáš veteráne na jakous střeďeční událost? Vzpomínáš vesele?

Po čase zjistíš v kalendáři, že vlastně tenkrát byla neděle.

I když to časté vzpomínání mnohdy nesedí, do sebe nezapadá, Není to lež, ba ani pravda. Jsou to jen léta, to se veteránům stává.

To časté popletení skutečnosti, prosím, to není naše vina, Stejně si řeknem s potěšením : „Nevadí, bylo to stejně prima“.

Konečně jsme staří, na omyl máme právo, to si musíme přiznat.

Kdo se má v té změti vzpomínek, kdo se má v tom věku vyznat.

Tím líp jsou na tom dnešní politici, Ti na kecy a lži jsou bohatí, co dneska prohlašují za pravdu, zítra už stejně neplatí.

Hoši ! Sami víme nejlépe, kolik jsme toho pro vlast udělali,

a co jsme za svůj výsadkářský život, co jsme prodlělali.

Jen pohlédněte kolem sebe do zářících těch tvář,

nikdo se necítí být dědkem, jsme stále hrdí výsadkáři.

I když se s námi život nemazlil a mnohé nadělal nám vrásky,

příznejme jedno jedině, to prosím bez nadsázky.

To neskonale přátelství, tu lásku ke své zbrani,

to nepochopí nikdo druhý, to dokážou jen paragáni.

A ten kdo tvrdí, že veteráni jsou hejnem pěstárých jen dědků,

takový blbec, s prominutím, ten z dějepisu zasluhuje pětku.

Naopak ! Tu pravdu svatou, říci chci do očí těch hloupých tmářů, JSME SLAVNÍ PŘEDKOVÉ dnešních a všech budoucích výsadkářů.

*Výňatek z kulturního příspěvku kol. Hledtka
na sraz ve Starých Splavech v roce 2008.*

SESKOKY „ DO TÝLU NEPŘÍTELE“ PŘED PŮLSTOLETÍM

Je léto roku 1958 v Prešově. Prší a leje, leje a prší. Na stole drnčí telefon. Důstojník otráveně vztahuje ruku po sluchátku. „Ano, u telefonu,“ houkne nevlídně. Ze sluchátka rychle řinou slova. Krajský výbor žádá o pomoc: „Už od neděle nemáme žádné spojení s územím na severovýchod od Staré Lubovni ...“ Únava, nevlídnost mizí. Práce, kterou bylo nutné před pěti minutami rozhodně řešit, je odložena. Ve velkém podkovovitém zákrutu řeky Poprad, jehož volnou stranu uzavírají neprostupné kopce, hladovějí ve vsích lidé.

Těžký oříšek

Náčelník štábu vyndal z trezoru mapu a dělá kolečko těsně u polské hranice, kterou v těch místech tvoří řeka Poprad. „Tady. Můžete to zajistit?“

„Samozřejmě. Ale dejte jim vědět, že budeme shazovat potraviny. Někdo je tam musí převzít a zabezpečit padáky.“

„Říkám vám, kapitáne, že není žádné spojení! Musíte tam vysadit lidi, ty vesnice jsou úplně odříznuté od světa!“

„Žádám deset minut na rozmyšlenou a mapu.“

Pohled na mapu náčelníka výsadkové služby znepokojil. Hory, lesy. Pro dopravní letoun, pro vysazení lidí to bude těžký oříšek. Je nutné prohlédnout si to místo nejdříve malým letadlem...

Ve strážní službě se nejlépe vlečou minuty těsně před střídáním. Svobodník Zámečnick už počítá každou z nich. Auto! Velitel roty ani nevystupuje. „Zámečnick, nasadněte! Budete skákat do týlu nepříteli.“

Z vojáků v balné se řine pot. Rychle, rychle připravit zásobníky a padáky! Staršina Smolík kývá na Zámečnicka: „Máme štírgo, co?“ – „Ale kam vlastně...?“ – „Ty nevíš? Do týlu nepříteli! Jenže ten nepřítel je trochu jiný. Voda!“

Mraky se válejí nížko nad letištěm, chvillemi prší. Svobodník se staršinou jsou nervózní. Už jednou se náčelník výsadkové služby se sokolem vrátil, pilot nemohl v mračích riskovat, že někde škrtnou o kopec. Bude všechna ta práce, všechna námaha marná? Což se počasí aspoň na chvíli neumoudří?

Navigace silnice

Ani tentokrát to nešlo přímým letem. Pilot hledá cestičky mezi mraky, kašle na mapu. Hlavně aspoň v zásadě dodrželi kurs. A co taky s mapou, když ukazuje dva potůčky tam, kde je jich pět, když ukazuje cesta, kde jsou jezera, když vůbec neodpovídá dnešní skutečnosti. Pilot, i když náčelník krajského aeroklubu určil nejlepšího, se v této krajině nevyzná. Jsou nad hraničním pásmem, tady se lézat nesmí. Nebo jsou taky v Polsku, jak se to stalo v pondělí, když u Spišské Nové Vsi vysazovali radisty?

Pilot potlačil řídící páku. Kamarádi, dám krk, že je to Stará Lubovňa. Máme se podle čeho orientovat. Letovod dakoty, který se rovněž seznamuje s terénem, nařizuje kurs a vypočítává, za kolik minut mají být nad Malým Sulínem. „Tady,“ řekl po chvíli, ale náčelník výsadkové

služby vrtí hlavou: „Kdepak Sulín! Ten má mít jeden kostel a tady jsou dva!“

Vrátili se nad Lubovňu a nový nálet. „Tady,“ myslí si všichni tři, ale mapa dokazuje, že u Sulína je polní cesta, která vesnici pod nimi chybí. Sokol se opět vrací nad Lubovňu. Rozdělují si úkoly. Pilot hlídá kurs, letovod hodinky a náčelník výsadkové služby vykloněný ze sokola hlídá silnici pod nimi. Letovod plácl na rame- no kapitána Křivana právě v okamžiku, kdy se ocitli nad ostrým zákrutem silnice, odkud měli letět přímo na východ. Výtečně, souhlas! „Vpravo vbok!“ křičí kapitán na pilota. Šturman se mračí, takhle se přece neudává směr letu, a opravuje: „Devadesát stupňů vpravo!“

V hlubokém údolí byl objeven Malý Sulín. Jedinou možnou přistávací plochou je malá náhorní rovinka oddělená od vesnice příkrým srázem. „To budeme muset pořádně nízkou,“ dumá kapitán Křivan a loučí se s představou, že by tu mohl dodržet minimální předepsanou výšku pro seskoky. „Z toho kouká buď basa, nebo pochvala. Ale snad se jim nic nestane, vybral jsem nejlepší chlapce...“

Chovejte se slušně!

Takovou předseskokovou přípravu, třebaže staršina má za sebou 194 a svobodník 292 seskoků, ještě nezažili. Seskok bude z výšky maximálně 400 metrů. Přistávací plocha – shora se sice zdá dobrá, ale je malá. Na každé vysazení bude třeba zvláštní nálet. Hned po dopadu každý zapálí dýmovnici na znamení, že je zdrav. Jakmile zjistí, že je to skutečně Sulín, zapálí dýmovnice dvě. Kdyby náhodou spadli do Polska, předají potraviny na potvrzení Polákům, ale padáky a zásobníky musí dostat zpátky. „A co zbraně?“ – „Nechte je tady. A to vám říkám kluci, kdyby náhodou – chovejte se v Polsku slušně!“

Počasí se trochu umoudřilo, letovod vede vojenskou Dakotu bezpečně. V 16.30 dopadla do středu plochy dýmovnice. Náčelníkovi výsadkové služby se ulehčilo – vítr je slabý a jeho směr odpovídá jedinému možnému směru náletu.

Jdou zásobníky. První spadl na jediný strom při kraji plochy, další už jdou přímo do jejího středu. Ale to už se obyvatelstvo vesnice úprkem šplhá nahoru do srázu, aby se podívalo na ten div svéta. Teď už musí dolů lidé, nebo pak se budou potraviny a padáky těžko hledat! První jde Smolík. Kapitán Křivan se zkoumavě dívá do tváře výsadkáře připraveného k seskoku. Dobře ví, že kdyby se mu něco stalo, tam dole není žádný lékař, nikdo, kdo by ho ošetřil. Ale nezklamal se

ve staršinovi. Je klidný, zřejmě věří v kapitánovy zkušenosti a ve své znalosti ovládnutí padáku. – Dopadl do středu plochy a všichni s napětím očekávají dýmovnici. Hoř!

Čím blíže k zemi Zámečnick zjišťuje, že pod ním není žádná rovinka, ale úplné schodiště. Úzká políčka oddělená vysokými mezemi, co políčko, to schod. A na okrajích hromady kamení a tady hluboká, vodou vymletá cesta. Dosedl na jeden z těch schodů, nohy mu visí volně dolů. Rychle se odstrojit z padáku, zapálit dýmovnici, že je v pořádku, zdrav, rychle do dla!

A vida, vojáčky!

A už jsou tu děti. První otázku na jméno vesnice provázejí obavy – budou jim rozumět, bude odpověď slovenská, nebo polská?

K nebi stoupá mohutný dým ze dvou dýmovnic. V letadle je rázem výtečná nálada. Pilot snižuje výšku až na 80 metrů, at to mají dole pěkně pohromadě, at se s tím nemusejí tahat. Jeden zásobník dopadá vedle druhého, letoun mává křídly na rozloučenou a ztrácí se v dálce.

Divná věc v tom Sulíně. Vyjevené tu nejsou jen děti, ale úplné všichni. Chlapců se rozsvítilo. Vždyť tady na hranicích (lidé naproti za řekou, kteří mávají na letadlo, aby jim také něco shodilo, jsou Poláci) nikdy nemohli padák vidět.

V jedenáct večer jsou poslední zásobníky v obci. Po vymletých a stržených cestách, místy ve vodě, byla dřina dostat je k obchodu. Ve světle petrolejek – elektrina do vesnice, kde lišky dávají dobrou noc, ještě nedorazila – plavou cigarety, zápalky, ve skladišti rozpuštěný cukr, rozmočená mouka... Staršina Smolík se stává „zástupcem státního obchodu“: předává lidem, kteří to už opravdu potřebují, 300 kg chleba a stejně tolik mouky, 200 kg soli a 200 kg cukru a jiné zásoby.

Děda, který se pozdě odpoledne vyšplhal nahoru na „přistávací plochu“ jako poslední, popláčává mladé muže, kolem kterých se stále točí, po ramenou: „Už jsem těch potop zažil hodně, ale pokaždé se na nás všichni vykašlali. A vida, vojáčky!“

DODATEK: Čirou náhodou se mi dostal do rukou svazáný ročník časopisu Zápisník 58, v němž jsem v čísle 20 z 3. října objevila tuto reportáž, kterou jsem napsala před půlstoletím. Napadlo mě, že by si tu událost rádi připomněli ti z přímých i nepřímých účastníků, kteří snad jsou ještě mezi námi.

kol. D. Minkewitzová

Ze života klubů

Dne 7.6.2008 se zúčastnila naše delegace XI. Setkání výsadkových veteránů 71. praporu čs. para ve Starých Splavech-Borný. Jako jeden z členů naší delegace, který má již za sebou mnoho těchto setkání a snad jeden ze služebně nejstarších příslušníků tohoto praporu (červenec 1947) nabízím čtenářům Zpravodaje své dojmy z tohoto setkání.

XI. setkání bylo vážně ohroženo, neboť „zub času“ a s ním spojená problematika týkající se zdravotní postihla i hlavní organizátory manžele Plesarovy. Jen díky tomu, že se našel schopný organizátor kol. Josef Stahl, (člen našeho KVV, který se významně podílel na zajištění oslav 60. výročí

vzniku výsadkového vojska a odhalení pamětní desky v Zákupcích) kterému patří náš dík a uznání za uskutečnění tohoto setkání.

Setkání, které proběhlo jako vždy ve velmi přátelském duchu a ve vzpomínkách na staré dobré paragánské časy a zážitky. Obohacením programu bylo vzácné a milé překvapení, které nám připravili naši kolegové ze Slovenska, možno říci „bombou“, kdy jejich delegace předala přítomnému kol. plk. v.v. Františku Mansfeldovi „Čestné členství v KVV SR“, dále prosadili na MO SR jeho povýšení na generála h.c. a symbolicky mu předali generálské nárameníky. Tento akt velmi potěšil a dojal nejen Františka, ale nás všechny přítomné gratulanty, zvláště nás z ČR, neboť o tuto poctu Františkovi jsme již dlouho usilovali.

Dále se vyznamenali kolegové z KVV Zlín, kteří manželům Plesarovým (dlouholetým organizátorům těchto setkání), předali Čestné uznání KVV Zlín a krásnou sošku výsadkáře v plné zbroji. Nezapomněli ani na našeho plodného a neúnavného básníka kol. Miloše Hledíka z KVV Brno, který svými humornými para-versyky obohacuje a mnoho let vytváří dobrou náladu účastníků. Tu flašku dobrého moku a poděkování od nás všech si jistě zaslouží.

Stává se pravdou, že loučení a rozchody z takových paraakcí není pro nás starší snadné, neboť se vkrádají nostalgické myšlenky „sejde-me se za rok opět?“

kol. Vojtěch M., KVV Liberec

GEN:

Plukovník v.v. Ing. Václav KOUTECKÝ
nar. 6. července 1929

Kolega Koutecký je v našich klubech známý především jako jeden ze zakládajících členů a první dlouholetý předseda Klubu vojenských výsadkových veteránů v Praze. Také se o něm ví, že v 50. a 60. letech patřil k těm, kdo se podepsali na budování vynikající pověsti našeho výsadkového vojska. Ale jeho cesta k výsadkářům se poněkud lišila od mnohých jiných.

Po maturitě na obchodní akademii v Berouně roku 1948 šel na Vojenskou akademii v Hranicích, aby se mohl dostat k letectvu. Ale při prohlídkách v Ústavu leteckého zdravotnictví mu sen zkazili, neměl předpisově ostrý barvocit. Jestli však by přece jen chtěl létat, může k výsadkářům, dozvěděl se. A tak byl v roce 1950 slavnostně vyřazen jako poručík výsadkového vojska – aniž měl jediný seskok, aniž by viděl padák!

Než pak v roce 1951 odešel na Vysokou válečnou akademii v Praze, u 65. vpr byl postupně velitelem průzkumné čety, výsadkové roty i pomocníkem NŠ praporu, po absolvování Akademie v roce 1954 se pak stal náčelníkem operačního oddělení 22. výsadkové brigády (podle reorganizací výsadkového pluku) a pomocníkem nebo zástupcem náčelníka štábu.

V roce 1965 si prezident Zambie Kenneth Kaunda při nějakém setkání poptával našemu tehdejšímu prezidentovi Novotnému na izraelské instruktory, kteří měli vycvičit velitelský stav budoucí armády sotva zrozené republiky. Nemohli by se toho ujmout Čechoslováci? Když hledání vhodného kandidáta přišlo na SVO v Táboře, nebylo nutné hledat dlouho – v té době byl náčelníkem výsadkového oddělení SVO vzdělaný a angličtinou vybavený kpt. Václav Koutecký, ideální kandidát. Po nutných přípravách odjel se dvěma vybranými spolupracovníky (a s pracovníkem ÚV KSČ) začátkem roku 1968 do nitra Afriky, aby tam nakonec zůstal dlouhých pět roků. Jeho úkolem bylo vycvičit vojáky pro velitelský stav. Rozhodl, že mladým mužům a ženám dá to co ovládal – kompletní výsadkovou přípravu se vším, co k tomu patří. Ovšem bez seskoků, padáky a letadla vyrobit neuměl, zatímco překážkové dráhy a všechna potřebná zařízení postavit dokázal. Ač k němu přicházeli velmi mladí lidé, všichni už získali různé řemeslné zručnosti, proto byl dostatek rukou (a také elánu) na vybudování výsadkářské překážkové dráhy, střešnice, farmy pro pěstování zeleniny a kuřat, dovedení vody do tábora i dobudování výcvikové, ubytovací a hospodářské základny.

První rok byl nejobtížnější a ještě ke všemu ho volali do Lusaky, do hlavního města, že má na ambasádě manželku i s dcerou a synem. Nechápal, nevěřil, doku rodinu neviděl. Kde se tu vzali? Jak se sem dostali? V tom prvním čase po okupaci, kdy se nevědělo, co vlastně se bude dít, sbalila paní Koutecká děti a vydala se za mužem. Všichni jí na té cestě až pod rovník ochotně pomáhali. Ale co teď tady, když čs. důstojník dostává podle dohody jen sto dolarů na měsíc? Z čeho budou žít? Pomohl velvyslanec, našel paní Haně práci, děti se podle věku rozdělily do škol a výcvik i budování tábora pokračovalo.

Po skončení výcviku se první absolventi rozmístili do dalších táborů v provinciích (které ovšem bylo také nutno vybudovat), kde teď sami cvičili nováčky, a do ústřední výcvikové školy Kafue přišla další várka mladých mužů a žen. Byli cvičeni nejen k obraně země (více než dvě třetiny obyvatel Zambie bylo ve věku do 25 let) ohrožované vojensky i terorismem. Byli vychováni také k tomu, aby se naučili novým praktickým znalostem a kázni, aby po dlouholetém koloniálním

útlaku získali sebevědomí a mohli se zúčastnit na ekonomickém rozvoji své mladé země.

Kolega Václav Koutecký za pět let svého působení zapsal jméno naší republiky do věnky vzdálené Zambie zlatým písmem. Vypracoval tam nové výcvikové programy a zahájil tak výcvik nové kvality pro armádu i policii, navrhl nové uniformy, barety, kanady, novou výstroj. A když už vybýval čas, organizoval vojenské přehlídky a dokonce veřejná vystoupení podle vzoru našich spartakiád, která se těšila nesmírnému zájmu veřejnosti a která velice oceňoval prezident Kaunda jako propagaci nového života v zemi.

Po návratu z Afriky se tehdy k výsadkářům nevrátil. V roce 1973 ho čekala Moskva a škola pro vojenskou odbornost v diplomatických službách, dva roky pak byl vojenským expertem, odborným pracovníkem a nakonec ředitelem oddělení a odboru Federálního ministerstva zahraničního obchodu (Omnipol). Tuto funkci na čas opustil, v letech 1976 až 1982 pracoval jako obchodní přídělnec v Libyi, ale po návratu ve své předchozí funkci v Omnipolu nesetřval dlouho – v roce 1985 se vrátil do Libye. Po třech letech v Libyi ve funkci velvyslaneckého rady, přešel na GŠ MNO.

Když v roce 1990 odkládal uniformu, nevěděl, že se k výsadkářům přece jen ještě vrátí. O čtyři roky později založil v Praze spolu s Jiřím Šolcem a generálem Karlem Kubou Klub výsadkových veteránů a dodnes je jeho čestným předsedou.

kol. D. Minkewitzová

Co tomu říkáte?

Minulý měsíc upoutala v Městské knihovně mou pozornost kniha Petra Luňáka (1966), docenta moderních dějin Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy „Plánování nemyslitelného – Československé válečné plány 1950 – 1990“ (edice Dokořán, Praha 2007).

Knihu jsem si půjčil, celou ji pozorně se zájmem přečetl, jako bývalého výsadkáře, operátora na štábu ZVO (frontu) mne zaujal v dokumentu číslo 6 „Plán použití Československé lidové armády v době války“ ze 14. října 1964. V tomto dokumentu v bodě 9 na straně 192 je stanoven úkol 22. výsadkové brigády:

„22. výsadková brigáda být připravena provést výsadek z prostoru Prostějov, Niva, Brodek v D 4 do prostoru severně od Stuttgartu, nebo v D 5 do prostoru Rastatt, nebo v D 6 do prostoru východně Mulhouse s úkoly dobyti a do příchodu vlastních vojsk udržet přechod přes řeku Neckar nebo Rýn.“

Po přečtení tohoto úkolu mi šel „mráz po zádech“, když jsem si představil, co by 22. vb vše čekalo; po mobilizaci v poměrně krátké době být připravena k bojovému zasazení. Při tom jsem vzal v úvahu, že to bylo v době, kdy jsme ještě nebyli přecvičeni na seskoky a vyzazení bojové techniky ze sovětských letounů (AN-12). Kromě toho jsme ještě ani nezvládli (v roce 1964) náročné plánování výsadkové akce včetně použití bojové techniky. Doufám, že se mnou budou souhlasit všichni „staří zbrojnoši“, kteří v té době u 22. vb působili. Dál to již nebudu rozvádět, doporučuji si pozorně přečíst celou uvedenou knihu.

Když jsem manželku seznámil s uvedeným bojovým úkolem 22. vb a nastínil jí, co by nás asi čekalo, jen si oddechla se slovy: „...štesť, že jste do toho nešli, jinak bychom museli dojíždět na vaše hroby do západního Německa, nebo případně i do Francie“. Poté se zarazila a dodala, že by v té době již zde asi nebyla.

Závěrem podotýkám, že bych se ještě rád dočkal vydání podobné knihy s válečnými plány NATO z výše uvedené doby vůči zemím Varšavské smlouvy, abych mohl porovnat „plánování nemyslitelného“ i z druhé strany!

kol. M. Opluštil

Střípky

1. Prapor se připravuje na cvičení. Vojáci v zimní ústrojí, v rukavicích a ušankách stojí v několika stupňovém mrazu, vyrovnání na nástupišti, aby vyslechli poslední pokyny velitele k plánovanému přesunu do prostoru rozmístění. Po úvodním „agitacním“ projevu starý, lépe řečeno víceletý velitel přebírá od automobilního náčelníka přípravu s pokyny pro velitele vozů. Určuje dobu a pořadí výjezdu, sestavu a vzdálenosti aut v koloně atd. až dojde k odstávci kdy čte: „velitelé vozů mohou nechat částečně sklopit čelní skla u kabiny řidiče, ale pouze tak, aby nedošlo (tu v amplionech hlas začne slábnout, jak velitel sám pro sebe dočítá) k nalátávání mušek do kabiny a tím ohrožení řidiče“. Ampliony utichnou. Velitel se otočí na automobilního náčelníka. Ten již stojí jak sklenka vody před bouří a tu z amplionu hřmí: „človče, co jste mi to dal za přípravu, teď v tom mrazu přece žádné mouchy nelétají. To je snad příprava na léto?“ Tehdy ampliony utichnou. Za to na tribuně je pohyb a veselo v nastoupeném útvaru.

2. Velitel regulovčků je povolán k náčelníkovi štábu, aby převzal pokyny k plnění určené funkce. Náčelník štábu ještě dokresluje plán cvičení na velké mapě roztažené na podlaze kanceláře. Určený nadporučík vstupuje a předpisově se hlásí náčelníkovi štábu plížícím se po mapě. Ten okamžitě zaplétá, rozplétá odkud kam, kdy a kde co regulovat podle situací zakreslených na mapě. Na závěr dostává velitel značkařů pokyny k materiálnímu zabezpečení. Mezi jiným i to, že v ARMĚ dostane papírové krabice, z kterých nechá vystřihnout šípky, které polepí žlutou tapetou od náčelníka klubu. Na šípkách nebude žádný nápis. Vyhotovíte 10 šípek pro směr vlevo, 10 šípek pro směr vpravo a 10 šípek pro směr rovně! „Rozumím nechám zhotovit 30 stejných šípek“, říká nadporučík. NŠ se zamyslí a odpovídá: „ano, ale 10 pro směr vpravo, 10 pro směr vlevo a 10 pro směr rovně“. Proveďte! Dovolte mi odejít. a nadporučík odchází s rukou na ústech, jak zadržuje smích.

3. Probíhá schůze praporek organizace KSČ. Přihlásí se mladý důstojník a ptá se předsedy, zda jako člen strany si může stěžovat na jiného komunistu. Samozřejmě, odpovídá předseda. I na komunistu vyšší hodnosti? Jistě. I když je na vysoké funkci? Také, na koho máte stížnost? Tu mladý důstojník přezdívaný advokát chudých, známý jako pisatel odvolání pro velitelem praporu potrestané příslušníky své jednotky. Vytáhne přeložený arch papíru a čte svoji stížnost. V ní si stěžuje na ministra národních obrany generála Džúra, že zakázal nosit do služeb vojákům z povolání bundokošile. Svoji stížnost zdůvodňuje národohospodářskou škodou pro každého vojáka z povolání, který vlastní 3-5 těchto košil. Škodou pro každý útvar a pro celou armádu, když ve skladech zůstane nevyčísitelné množství těchto – nyní nepotřebných košil. Schůze stížnost přijala. Nyní ale nastala překerná situace pro stranické funkcionáře. Začali si uvědomovat bizarnost této skutečnosti. Jaké problémy nastanou po případném odeslání této stížnosti, při čemž k žádné „nápravě“ stejně nedojde. Aby dotyčný mladý důstojník stížnost stáhl se jim ho podařilo „přesvědčit“ teprve tehdy, když tuto otázku spojili s jeho případným ustanovením do vyšší funkce.

Je možné dodat, že po doškolení a obrácení korouhve po větru se dotyčný důstojník v devadesátých letech dostal až na funkci na ministerstvu obrany.

*Podle vyjádření zapsal kol. L. Opletal
KVV Prostějov*

K rozkazu č. 1

Právě jsem se vrátil do zákupských kasáren ze zdravotní dovolené, kterou jsem obdržel po operaci menisku v terezníské nemocnici. Tam jsem skončil po nešťastném bojovém seskoku v Kuřívodech. Tehdy vál značně silný vítr a při výskoku z dakoty se nosné šňůry přehodily přes vrchlík a celkem jej uzavřely. V poslední chvíli se mi podařilo otevřít záložní padák, ale tak, že šňůry jsem měl pod krkem a hlavu vyvrácenou dozadu. Proto jsem nemohl při dopadu provést kotouli, na což doplotalo koleno. Dopadl jsem na bývalý hřbitov a měl velké štěstí, že jsem nenarazil na nějaký pomník.

Byl jsem tedy zpět v Zákupích a právě vykonával službu velitele stráže, když najednou neohlášen přijel gen. Paleček. Po všech formalitách se mě ptal, čím jsem v civilu. Když se dozvěděl, že redaktor, nařídil mě, abych se po službě hlásil u náčelníka štábu, kterým byl npor. Hons. Ten mě sdělil, že jsem byl na dobu neurčitou přidělen na Hlavní štáb výsadkového vojska. Tam jsem měl na starosti obsluhu dálkopisu, vyřizování korespondence apod. Jednou jsem dostal příkaz, abych nepotřebné písemné materiály dal do odpadu. Samozřejmě, že to nebyly žádné tajné písemnosti. Mezi těmito písemnostmi jsem našel Rozkaz č. 1, který byl vydán 1.10.1947 ke vzniku 71. pěšího praporu čs. parašutistů, podepsaný plk. Palečkem a mjr. Krzákem. Ten jsem si jako památku tamního působení ponechal. Bylo to někdy v polovině roku 1949.

Po návratu do civilu jsem tento rozkaz uložil mezi památky z vojenské služby. A tam by pravděpodobně také zůstal, kdyby v r.1997 nedošlo v Chrudimi u příležitosti 50. výročí vzniku VV k prvnímu setkání výsadkových veteránů. Tam jsem se po dlouhé době setkal s některými spolubojovníky. Následovala pravidelná setkání veteránů 71. praporu ve Starých Splavech, Prostějově a jinde.

A další osud rozkazu č. 1? Ten jsem zapůjčil svému příteli Bédovi Kubíčkoví, jehož pro-

střednictvím se dostal k Jiřimu Šolcovi, který se postaral o jeho zveřejnění ve druhém vydání knihy „Červené barety“. Tak mohl být také čten při různých slavnostních shromážděních veteránů a jejich následníků.

Jsem šťasten, že se mě podařilo tento jedinečný dokument uchovat pro všechny další generace výsadkového vojska.

kol. Jiří Beneš

22. vb Prešov – r. 1953/54

Ze 43. čísla „Zpravodaje“ jsem si tato léta připomněl na mé působení zde. Sloužil jsem jako rotný z.sl. u mjr. Melichárka – na operačním oddělení. Spolu s důstojníky Ciklem, Burgetem a aspirantem Sávou Kubiasem. V uvedeném čísle je o něm zmínka. Je živý a doufám, že jeho impozantní výška se stářím nescedla tak, jako mě opustily vlasy zalévané potem spod lodičky, protože barety se už nesměly nosit.

Sáva byl výtečným pomocníkem velitel. Zvláště při tvorbě plastických stolů s dokumentací průběhu střetu. Já jako kulometník a VKPL-ista, odchovaný v Košicích npor. Kubíčkem a ppor. Šedinkou, jsem se specializoval na numerické a grafické vyhodnocování střelbě všech útvarů brigády.

Poctivě jsme se Sávou střídali ve služebních seskocích. Buď se skákalo, nebo vysazovalo v roli průvodců.

Na oddělení v patře kasáren u nádrží, vládla tvůrčí atmosféra vedená velitelem náročným, mfrným, ale specialistou. Bylo to v době, kdy se utvrzovala funkce brigády VV, jako dosud nebývalého uskupení. Měnila se technologie výcviku, výstroj a velmi často velitelé.

Osobně jsem znal rtn. Růženu Čilíkovou, budoucí manželku Sávy. Byla to mírná, přitažlivá a usměvavá žena. Se Sávou vytvářeli perfektně vyrovnaný a pěkný pár. Vzpomínám na ně a na tehdejší prostředí rád – naposledy v Praze i s mým velitelem Melichárkem.

kol. M. Mrázek, KVVV Praha

4. ročník Memoriálu zakladatelů VV-Liberec 2008

Organizací 4. ročníku MEMO-2008 byl pověřen KVV Liberec. Organizační výbor v přípravě vycházel ze zkušeností dosavadních tří ročníků (KVVV Praha-KVV Prostějov-KVV Chrudim), ale i z názorů a poznatků samotných soutěžících.

Novinkou je rozšíření počtu členů družstva ze dvou na tři, ostrá střelba z armádní pistole a nahrazení orientačního závodu-zrychleným přesunem po vytýčené trase. Při volbě disciplín jsme upřednostnili maximální objektivnost podmínek pro všechny účastníky a přístupnost soutěže divácké veřejnosti. Kromě střelby z pistole, která bude bez diváků, ostatní disciplíny budou plněny na stadionu sportovního areálu liberecké chemické brigády (střelba ze vzduchovky, hod granátem, zrychlený přesun).

Termín soutěže je stanoven na pátek 5.9.2008. Dopoledne je věnováno střelbě z pistole na střelnici 30 km od Liberce. Odpolední program je pojat jako DEN libereckých výsadkových veteránů. Začátek je stanoven na 14 hodin a je zpřístupněn všem členům a příznivcům KVV včetně příbuzných a přátel. V programu, kromě plnění soutěžních disciplín bude uskutečněn seskok parašutistů, bude organizována burza klubových suvenýrů (všechny KVV ji mohou využít ke své prezentaci), ke shlédnutí bude i mobilní panelová výstava k 60. výročí založení VV, zapůjčená KVVV Praha. Pro účastníky bude organizována slosovací tombola a další atrakce. Chybět nebude bohaté občerstvení včetně Svižského piva.

Počítáme s účastí významných osobností blízkých všem výsadkovým veteránům a příznivcům parašutismu.

Organizační výbor se v přípravě opírá o významnou materiální a organizační pomoc vojenských součástí v Liberci-31. brigádu chemické radiace a biologické ochrany a Armádní sportovní středisko DUKLA, s nimiž má KVV Liberec dlouholetou velmi úzkou spolupráci.

Věříme, že celá akce bude významným přínosem k dalšímu prohloubení poznání mezi našimi KVV jak v ČR, tak i SR.

předseda organ.výboru, kol. J. Chromek

6.4.2008 se po čtvrté sešli členové KVV Písek k uctění památky zakladatele výsadkového vojska generála Rudolfa Severina Krzáka u jeho hrobu v obci Bernartice. Pietního aktu se zúčastnila delegace KVVV Praha a KVV Tábor. Účastníky aktu přivítal starosta obce p. Souhrada, seznámil je s procesem prosazení návrhu na ocenění rodáka Bernartice, výsadkáře Rudolfa Hrubce nejvyšším vyznamenáním řádem Bílého lva I. stupně „in memoriam“ (řád byl udělen). Kolega Hanák z KVVV Praha předal p. starostovi soubor fotografií z posledních –devadesátých narozenin gen. Krzáka. Dokumenty rozmnožil galerii exponátů sňec tradice statečné obce Bernartice. V závěru pietního aktu byli účastníci vyzváni, aby vzdali vojenskou čest všem vojenským výsadkářům, kteří odkaz zakladatelů rozvíjeli a dnešních dnů se nedožili.

kol. E. Vanderka, KVV Písek

Vzpomínky

Pravidelně se mi dostává do rukou vámi vydávaný Zpravodaj, kde se dočítám o vaší činnosti. Dovoďte, abych i já Vás seznámil s naším činností vojáků záložníků. Narukovali jsme do Prostějova, Jezdecká kasárna v roce 1963 k průzkumné četě. Po provedeném přijímači jsme byli rozděleni do funkcí, kterým budeme vykonávat. Já s kolegou Josefem Novákem jsme byli vedeni jako radišti. Byli jsme odveleni ke spojářům, kde jsme se zaučovali s prací s radiostanicí. Po několika měsících jsme se opět vrátili zpět k průzkumníkům jako radišti. V té době byl naším náčelníkem kol. Hrachovec a velitelem čety kol. Cacarda, který po několika měsících odešel k jinému útvaru. Jako velitel čety nám velel kolega Dvořáček, ale i ten byl po čase převelen na jinou funkci. Posledním velitelem, byl kolega Bachratý, který nás dovedl v roce 1965 na spartakiádní stadion do Prahy se skladbou „K vyšším metám“. Asi jsme patřili mezi výborné družstvo, protože na všech okresních, krajských i na Strahově jsme cvičili v první řadě před televizními kamerami. Bylo to fyzicky náročné. Dopoledne trénink a odpoledne hlavní vystoupení po celou dobu trvání spartakiády. Na vycházku jsme se dostali až to vše skončilo. Po příjezdu ze spartakiády jsme se pomalu připravovali na civil.

Civilu jsme si moc neužili, protože po devíti měsících přišel povolávací rozkaz – CVIČENÍ VLTAVA – a tak jsme se větší míře opět setkali. Po náročném přípravě přišel onen den, kdy jsme byli brzy ráno za chladného počasí převezeni na letiště v Přerově. Posádka letounu, když viděla co s námi dělá chladné počasí, roznášela nám horké mléko, které nás zahřálo. Po startu a seskupení jsme nabrali kurz na jižní Čechy. Byla mi opět přidělena radiostanice i kolegovi Josefu Novákovi, se kterou jsme několikrát prováděli seskok (žádána sranda). Z tohoto cvičení mám několik záběrů jak vyskakujeme a záběr ze země na nebe, které je pokryto samými bílými kruhy. Díky našemu vysazení jsme se vyhnuli té nebezpečné louži. My radišti jsme to měli při dopadu lepší, neboť dopad radiostanice nám signalizoval blízkost země, a padák nás netahal po poli. Po doskoku a zformování jsem byl přidělen jako radišta k jednomu z rozhodčích štábu – naběhl jsem se dost. Konec dobré, všechno dobré. Velice rádi na toto období vzpomínáme. Kolegové jak Vy, tak i my se pravidelně každý rok scházíme na jižní Moravě. Tuto akci před léty zorganizoval kolega Antonín Bartoš. Každý rok nás vždy přibude a to díky Tondovi. Nemá to lehké, po tolika letech sehnat další a další spolubojovníky je záslužná práce. K dnešním dnům nás je i s manželkami 20. Stále se vracíme do vojenského období, cvičení, střelby, průšvihy, lásky apod. Je to velice krásné se po tolika letech setkat i s manželkami, které si velice dobře rozumí. Každý donese něco k zakousnutí k vínečku našeho vinaře Milana Demeka, včelař Josef Novák nás obdaří medem, a my valaši našim blahodárným lékem slivovicí. Každý rok řešíme návštěvu našeho velitele kolegy Opletala.

Za všechny průzkumníky z jezdeckých kasáren s nástupem základní služby r. 1963-1965 Vás zdravím a přeje hodně síly, zdraví, rodné pohody a spokojenosti.

Jaroslav Cabák

VZPOMÍNÁME

- Dne 28. března 2008 zemřela paní Hana Visingerová z KVVV Praha
- Dne 14. 4. 2008 zemřel kol. Zdeněk Burget, dlouholetý člen KVV Prostějov
- Dne 1. 5. 2008 zemřela Emilie Burešová, členka KVV Prostějov
- Dne 1. 6. 2008 zemřel kol. Ing. Josef Požár, dlouholetý člen KVV Brno

ČEST JEJICH PAMÁTKY !!!

„BARIUM“ OŽIVÁ VZPOMÍNKAMI

Je tomu už 64 let, které uplynuly od seskoku tříčlenné skupiny parašutistů v prostoru Vysoké n/Labem. Tvořili ji npor. Josef Šandera (velitel), četař Tomáš Byček a čet. asp. Josef Žižka (radista). Jejich úkolem bylo zpravodajským a organizačním působením zahájit přípravy k všeobecnému povstání ve východních Čechách. Podánilo se jim postupně získat cca 380 spolupracovníků. „Barium“ plnilo své poslání do dne 16. ledna 1945, kdy jejich hlavním úkryt v hospodářství u Žabků v osadě Polsko u Žamberka prozradil gestapu parašutista z jiné skupiny npor. Vítězslav Lepářek.

Datum seskoku a likvidace „Baria“ jsou už řadu let přiležitostí, kdy členové hradecké skupiny KVV společně se zástupci armády ČR a vojenští veteráni z Chrudimi kladou k pamětním deskám květiny. Vždy se po té podléjí i na besedách připravených ve Vysoké n/Labem a v Žamberku. Scházejí se pamětníci, soustřeďují dokumenty. Nedaří se však bohužel zvýšit účast občanů z poválečných let a jejich dětí. Snad dojde k obratu, až v roce 2009 bude 65. výročí zahájení činnosti „Baria“. Součástí programu má být skupinový seskok chrudimských výsadkářů.

Zachovat tradice výsadkářů, kteří příkladně plnili přísahu vlasti je důležité i dnes.

kol. Jaromír Mucha, KVV Hradec Králové

Dne 19.4.2008 se uskutečnilo setkání členů KVV Zlín spolu s manželkami a příznivci, se členy KVV Trenčín, u příležitosti zahájení turistické sezóny a otevření rozhledny na Velkém Lopeníku v moravskoslovenském pomezí. Otevření rozhledny se zúčastnili starostové obcí z českého i slovenského pomezí a hejtman zlínského kraje Libor Lukáš. Samotnému aktu, kterému předcházela česká a slovenská hymna, se ujal slova starosta obce Lopeník, který uvítal přítomné a mimo jiné se zmínil o krásné přírodě Blých Karpat a její ochraně. Při dechovce se pak bavilo asi sto přítomných. Poté jsme odjeli na blízký Mikulčin vrch, kde jsme navštívili mohyly na památku amerických letců, kteří zde na sklonku II. světové války při bojové činnosti havarovali. Společné setkání jsme ukončili na blízké chatě Valmont. Věříme, že se na přátelství mezi oběma kluby bude dále upevňovat a budeme se setkávat ve větším počtu jak na naší, tak i slovenské straně.

kol. J. Zámečník, KVV Zlín

Dne 28.5.2008 na členské besedě KVV Zlín, na návrh výboru, u příležitosti významného životního jubilea 75 let (24.5.1933) byl udělen klubový pamětní štít dlouholetému členu a funkcionáři našeho klubu Bedřichu Malouškovu, za soustavnou a obětavou práci pro KVV Zlín. Blahopřejeme.

kol. F. Pospíšek, KVV Zlín

Po slavnostním „výročním posezení“ členů KVV Zlín a hostů z ostatních klubů koncem minulého roku, jejich průběh popsal kol. Ivan Verner z KVV Prostějov v Z.č. 43, jsme již na pracovní lednové členské schůzi schválili Plán činnosti na rok 2008 s přihlédnutím k tomu, že už koncem roku budeme slavit 10. výročí vzniku KVV Zlín.

Mezi naše každoroční vzpomínkové akce včetně oslav MDŽ 8.3.2008 i tentokrát proběhlo dne 1.4.2008 na Lesním hřbitově ve Zlíně uctění památky člena paraskupiny OUT DISTANCE Ivana Kolářka, rodáka z Val. Meziříčí. Ivo Kolářik, bývalý student medicíny po výcviku v Anglii a seskoku na rodnou zem už na jaře 1942 v naivním očekávání pomoci od terorem zstrašených českých lidí, porušil konspirační zásady, vydal se za rodiče do Val. Meziříčí, kde se krátce ukrýval, později u svého bratra, lékaře v Batově nemocnici ve Zlíně odkud prchá pěšky před Gestapem do Vizovic. V beznadějně situaci volf raději smrt ampulkou cyankáli. Tento pietní akt i další akce konáme ve spolupráci s OV ČSBS, historikem V. Procházkou a vojáky AČR.

Dne 7.3.2008 jsme si také ve spolupráci se statutárním městem Zlín, členy ČSBS, AČR, Sokoly, Junáky a občany Zlína připomněli u sochy T.G. Masaryka jeho 158. výročí narození. Dále u nedaleké sochy před „mrakodrapem“ Jana Antonína Bati jsme si připomněli i jeho narození dne 7.3.1898, který po tragické smrti Tomáše Bati pokračoval v jeho průkopnickém díle ve Zlíně.

Dne 19.3.2008 přišli popřát k 91. narozeninám našemu nejstaršímu členovi KVV Zlín – Vladimíru Maděrovi z Velehradu kol. M. Martinec, R. Branda, K. Perutka a A. Šulák, který mu při této příležitosti věnoval sošku parašutisty s oblečeným padákem. Kol. Maděra nám na oplátku věnoval pro Klub objemný svazek fotodokumentárních materiálů z jeho pobytu za války v Anglii a budování výsadkového vojska od roku 1947 v Zákupech pro naši připravovanou výstavu na podzim ve 21. budově-mrakodrapu.

Dne 18.4.2008 jsme se již tradičně sešli se členy ČSBS, AČR, občany Drnovic a za účasti hejtmána kraje Libora Lukáše s početným doprovodem u Národního památníku vypálené obce Ploština k uctění památky 27 obětí, kteří zde až do 19.4.1945 pomáhali partyzánskému odboji proti fašistickým okupantům. Po položení věnců a květin početných delegací, projevech, byla tato tryzna ukončena státní hymnou, kterou zahrála vojenská hudba z Olomouce. Vojáci AČR a naši členové v klubových uniformách zde také každoročně drží „Čestnou stráž“

Při tradiční oslavě MDŽ dne 8.3.2008 jsme se až z denního tisku dozvěděli, že dne 29.2.2008 zemřel poslední člen legendární paraskupiny CLAY-Eva, radista Čestmír Šikola, který spolu s velitelem čet. asp. A. Bartošem a šifrantem J. Štokmanem dne 13.4.1944 seskočili do prostoru obce Hostišová u Zlína, odkud se po 3 noci s radiostanicemi a výzbrojí vydali na pochod do Bystřice p/Hostýnem na záchytnou adresu, odkud pak řídili ilegální odboj proti fašistům na celé Moravě až do konce války. Skupina velmi pečlivě dodržovala konspirační zásady a proto přežila. S přibližující se frontou při operačních přesunech na východ vstříc Rudé armádě přišli o obě radiostanice. Úspěšně přešli frontu a byli začleněni do 1. armádního sboru v jehož řadách se zúčastnili závěrečných bojů II. světové války.

Trojnásobná salva protrhla předjarní klid v polích nedaleko Hostišové večer 8.3.2008. Postarali se o ni členové Klubu vojenské historie-Hraničářský pluk 19, kteří společně s představiteli obce Hostišová uspořádali pietní vzpomínku na Čestmíra Šikolu. Ke svépomocně vybudovanému pomníku v místě seskoku této paraskupiny položili věnce a květiny zástupci obce Hostišová, Klubu vojenské historie, Junáka a skautek z Holešova. Tohoto aktu se také zúčastnili 2 členové KVV Zlín kol. Tibor Pethö a A. Šulák s manželkou, která zde položila svou kytičku z MDŽ. Pietní akt byl ukončen čs. státní hymnou.

Zanedlouho jsme se už na pozvání starosty a pořadatelů znovu sešli na stejném místě u pomníku v polích pod Hostišovou, abychom spolu s výsadkáři z Holešova a stovkou Junáků z Holešova odstartovali noční orientační pochod po stopách paraskupiny CLAY-Eva z Hostišové do Bystřice p/Hostýnem.

Pohostinného zájemů Kulturního domu u Hostišové pak v sobotu využili všichni členové KVV Zlín v čele s předsedou Fr. Pospíškem při organizaci sportovně-společenského setkání členů na tomto území s ohnístím pro opékání klobás a studeného sklepa k ochlazení a občerstvení po orientačním pochodu z Mladcové do Hostišové, které už tradičně naplánoval náš sportovní referent Luboš Červinka.

K netradičně sportovně-společenským akcím patřila i naše účast na cvičení vojenských záloh dne 27.3.2008 pod velením Krajského vojenského ředitelství ve Zlíně. Při slavnostním nástupu a zahájení pplk. Křupalou na česko-slovenské hranici Javorníků u Tabulí, po přivítání starostou nejdelší obce Velké Karlovice, po projevu předsedy ČSBS ze Vsetína, účastníka přechodu 1. partyzánské brigády Jana Žižky ze Slovenska na Moravu v září 1944, vydali se Tito vojáci v zasněženém terénu po jejich stopách horami až ke známé přehradě Bystřička u Val. Meziříčí, kde bylo cvičení úspěšně ukončeno.

Podle ročního plánu činnosti jsme se pak v rodišti člena paraskupiny BIOSKOPE Josefa Bublíka a pilota Fr. Jančí spolu s občany a starostou Bánova Mgr. Králem uctili jejich památku dne 24.4.2008 položením věnců u pomníku na náměstí a na hřbitově na hrob 10-ti rumunských vojáků, kteří tu padli při osvobození této příhraniční obce.

Následujícího dne 25.4.2008 v den výročí osvobození Kunovic jsme spolu s občany města a dětmi zdejších škol položili věnce a květy k pomníku obětí I. a II. světové války a na rodném domě s pamětní deskou člena paraskupiny BIOSKOPE též uctili památku Jana Hrubého. Závěrem jsme se zúčastnili branného pochodu po závodní trase „Běhu osvobození“ žáků škol s vyhodnocením plnění branných disciplín s předáváním sladkých odměn vítězným družstvům.

Odpoledne ještě téhož dne jsme se zúčastnili i vzpomínkové akce na osvobození města Uheršský Brod. U pamětní desky na radnici se jmény gen. Luži, letců J. Stanovského, Vl. Kuběčka aj. Křivdy jsme se spolu s představiteli města vedené starostou Ing. L. Kryštofem spolu s delegací Českého svazu letců z Brna zúčastnili položením věnců pietního aktu.

Dne 30.4.2008 odpoledne jsme se zúčastnili pietní vzpomínky na válečného pilota plk. St. Mikulu, rodáka z Bořic v jeho rodné vesnici. Před jeho rodným domem mu byla odhalena pamětní deska k jeho nedožitým 90. narozeninám. S naším KVV Zlín se pravidelně zúčastňoval vzpomínkových akcí na válečné letce a výsadkáře s nimiž za II. světové války přišel do styku a často na ně i naším kolegou plk. V. Maděrou vzpomínal.

Dne 2.5.2008 se jen 2 zástupci našeho KVV mohli zúčastnit pietního aktu u památníku padlých ve Zlíně. Ostatních přes 20 členů našeho KVV Zlín se vydalo autobusem do muzea TATRY Kopřivnice a po prohlídce jsme se opět za doprovodu kol. Jana Ivana Lukáška prodrali křivolakými uličkami valašského Betléma až k její dominantě „Štramberské trůbě“ s nákupem štramberských uší na zpáteční cestu. Avšak hlavním bodem našeho výsadkového přepadu se staly jeho 85. narozeniny, ke kterým jsme mu chtěli osobně poblahopřát pevné výsadkové zdraví a brzké vydání jeho knihy vzpomínek na pestrý vojenský život mezi výsadkáři. Podánilo se nám to však až po absolvování každodenní překážkové dráhy v jeho vlastivědné a přírodovědné oboje s pravěkou jeskyní a množstvím vzácných rozkvetlých rostlin, kam přetrasferovali i vzácné motýly „jasoně červenooké“ až ze Slovenska.

Ivane díky za Tvé nevšední zážitky, které jsme s Tebou prožili, dokonce za zlevněné vstupné.

Dne 3.5.2008 se delegace našeho KVV Zlín zúčastnila pietního aktu kladení věnců a květin v rámci osvobození města Otrokovic u pamětní desky gen. Letectva Aloise Šišky, kterou jsme v minulém roce slavnostně odhalovali v části Kvítkovice.

Dne 8.5.2008 bývalí rodáci, výsadkáři a letci z Val. Meziříčí, kpt v.v. Josef Kraus, Jenda Kabeleš a zde v mládí studující, skákající a létající na zdejších letišti Tonda Šulák se s vedením radni-

(pokračování na str. 6)

(pokračování ze str. 5)

ce dohodli, že v rámci oslav ukončení II. světové války, že letos po 55 letech už jako paraveteráni sdrúžení v KVV Zlín v uniformách budeme držet čestnou stráž a položíme věnec k obnovené pamětní desce popravených odbojářů z řad vojenské organizace Obrana národa. Tato pamětní deska byla za početné účasti občanů znovu odhalena v podloubí zámku Žerotínů, kde se odbojáři za války scházeli. Po položení věnců, projevech jsme se autobusem odebrali na památný vrchol Helštýn s mohylou a pomníkem padlým ve II. světové válce, kde jsme v počtu 5-ti členů našeho klubu drželi čestnou stráž a položili za občany města Val.Meziříčí věnec díky za naše osvobození.

Dne 18.5. jsme se s členy ČSBS zúčastnili autobusového zájezdu na Národní hřbitov v Terezíně k účasti na tryzně za 10 000 umučených osob.

Dne 23.5.2008 se delegace KVV Zlín na pozvání KVV SR zúčastnila jejich Sněmu v Žilíně. Druhý den jsme se zúčastnili pietní vzpomínky před památníkem Jozefa Gabčíka před kasárnami v Žilíně, odkud pak na startu byl výstřelem MUDr. Hanáka odstartován 14. ročník Memoriatu Jozefa Gabčíka v běhu na 13 km do města Rájecké Teplice. Po položení věnců čestnými

hosty u jeho rodného domu v Poluvsie jsme pak sledovali průběh tohoto náročného závodu, zejména pak kol. Jozefa Tučka a vojáky žilinského pluku Jozefa Gabčíka, kteří tuto trať běželi „v plné polní“. Děkujeme tímto pořadatelům a hostitelům za toto pozvání a věřím, že i my ze Zlína jim to budeme moci brzy oplatit u nás.

Dne 6.-8.6.2008 delegace KVV Zlín v počtu 7 členů na pozvání Mirka a Evy Plesarových zúčastnila již 11. setkání výsadkových veteránů 71. praporu čs. parašutistů v rekreačním středisku Staré Splavy-Borný. Na první pohled se zdálo, že loňské 10. setkání bylo jakýmsi vyvrcholením spojeným s odhalením pamětní desky v Zákupci na budově tehdejšího velitelství. Všichni účastníci tohoto setkání však mohou potvrdit, že letošní 11. setkání tvrdých a nestárnoucích výsadkářů téměř nic neubral na počtu a členu těch, kteří se tu rádi sešli. Zúčastnili se kolegové nejen z nejbližšího okolí v Čechách, Moravy, ale především ze Slovenska – Bratislavy, Trenčína, Žiliny. Klikatou cestu až z Vrútek vážil jeden „slobodný pán“ s manželkou, kol. Peter Švrlo.

Ani toto letošní 11. setkání nestárnoucích paraveteránů přes řadu neduhů neubral nic na členu a chuti znovu se setkat a vzpomínat.

kol. A. Šulák, KVV Zlín

Víte, že....

- A-REPORT informoval, že mezinárodní takzvaná zelená zóna v Bagdádu má zhruba rozlohu 3 x 3 km a je celá obehnaná zdí z betonových panelů. Jsou v ní soustředěny všechny vládní instituce Iráku, včetně několika velvyslanců. V celém Iráku se denně odehraje na 160 incidentů – sebevražedných atentátů, přestřelků, dělostřeleckých přepadů, útoků teroristických skupin, přepadení apod. Klid v této oblasti v dohledné době nelze očekávat.
- Co je to BATTLE GROUP EU? Vojenské uskupení Evropské unie. Od roku 2007 schopné nasazení v síle asi 1500 osob, kvalitně a všestranně připravených vojáků v prostoru krizové situace, podle rozhodnutí RADY Evropské unie. Jednotky Evropské unie v minulosti působily v misích v Bosně a Hercegovině a v Kongu. Síly Battle Group mají být schopny nasazení až do vzdálenosti 6000 km. Operační pohotovost jednotek Battle Group je deset dnů.
- Na bázi 4. brigády rychlého nasazení vznikne v roce 2009 česko-slovenské Battle Group. Operační velitelství, které bude řídit česko-slovenské Battle Group, má sídlit v německé Postupimi. Základem česko-slovenského Battle Group se stane 43. výsadkový mechanizovaný prapor z Chrudimi. České jednotky budou zařazeny do Battle Group Evropské unie nejen v roce 2009, ale s největší pravděpodobností i v roce 2012.
- Dne 6.3.2008 byl na MO ČR promítnut dokument o výcviku a bojovém nasazení 601. skupiny speciálních sil. Promítání se zúčastnili představitelé resortu obrany, zástupci státní správy a samosprávy města Prostějova, kol. Ing. Jindřich Starý předseda KVV Prostějov. Doufáme, že tento skvělý film budou moci shlédnout členové našich klubů i široká veřejnost.
- Náčelník generálního štábu prozradil úmysl armády uspořádat v rámci oslav 90 let vzniku Československa, vojenskohistorickou přehlídku v Praze.
- Změna adresy : Dnem 1.5.2008 došlo ke změně bydliště u předsedy KVV Zlín. Nová adresa je : František POSPÍŠEK, Okružní 4699/228, Zlín 5, PSČ 760 05.
- Podíl zaměstnaných žen a mužů v resortu obrany je : muži – 76,5%, ženy – 23,5%. Vojáky jsou tři tisícovky, přičemž před deseti lety byla polovina. Občanských zaměstnaných je více než pět a půl tisíce, tedy téměř 44%. Podle právního řádu mají ženy zajištěny stejné šance jako jejich mužští kolegové.
- Dne 16.8.2008 se uskutečnil II. výsadkářské setkání v Pacově v 15,00 hod. v restauraci Beseda. Tel. 565 442 468, kol. Ladislav Švec, předseda KVV Pacov.

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. **Neprodejné.**

Kontaktní adresy:

Ing. Jindřich STARÝ – předseda

Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582357311

Ing. Jindřich ČTVERÁK – místopředseda
předseda redakční rady

B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 737623540

František LEJSEK – člen výboru

Šárka 24, 79601 Prostějov, tel. 728547426

Bankovní spojení:

Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracovalo a vydalo
Oddělení polygrafie CGeOZ Olomouc

Uzávěrka Zpravodaje č. 45 je 15. 9. 2008

Klub výsadkových veteránů v Prostějově nezahálí

Podle plánu činnosti na rok 2008 zahájil své společensko-kulturní akce dne 15. února 2008 již tradiční zabíjačkou v restauraci u „Třech brůz“

8. března 2008 jsme tradičně s ženami oslavili MDŽ v restauraci Haná.

8. dubna 2008 v Městském divadle v Prostějově jsme navštívili divadelní představení „Mandrágora“ v podání pražských herců divadla Na Jezerce.

21. května 2008 klub uspořádal na rekonstruované střelnici Policie ČR ostrou střelbu a armádní pistole.

Menší účast byla ovlivněna nepříznivým počasím, výsledky však byly dobré. V mužích se na prvním místě umístil kol. R. Zapletal s nástřelem 89 bodů, druhý kol. F. Bizdra nastřelil 83 bodů, třetí kol. Fr. Lejsek 82 bodů. V ženách na prvním místě se umístila kol. Jana Zapletalová s nástřelem 76 bodů, druhá kol. M. Stará 65 bodů. Všichni byli odměněni věcnými cenami, které zabezpečil kol. Lejsek od sponzorů.

Dne 14.6.2008 klub uskutečnil turistický zájezd na Přecherčpávací vodní elektrárnu Dlouhé Stráně. Byl to pro všechny překvapující zážitek procházet se pod zemí a mít nad hlavou 200 metrů skály, potom vyjet téměř krkolomnou, ale bezpečnou

cestou na přečerpávací jezero ve výši 1350 metrů, kde vidíte před sebou jako na dlani Praděd a celé Jeseníky a při pohledu na strmé dlouhé stráně se vám táj děchá. Celou tuto perfektní stavbu jsme obdivovali, jenom nás mrzelo, že jsme se nedozvěděli, které chytré mozky toto všechno vymyslely a postavily. Cestou k domovu jsme se zastavili v jeskyních na Pomezí a na závěr absolvovali exkurzi v pivovaru Holba v Hanušovicích. A věřte – konec dobrý všechno dobré – platí pořád. Na závěr bychom chtěli poděkovat Městskému úřadu v Prostějově za finanční příspěvek na naše turistické a kulturní akce, které jsou hlavním programem našeho klubu. Na závěr je třeba poděkovat organizátorům akce kol. Jugasovi, kol. Jugasové, kol. Starému a kol. Staré.

Dne 18.6.2008 naše delegace ve složení kol. Starý, Hájek a M. Zapletal se zúčastnila v Praze v Resselově ulici pietního aktu k 66. výročí atentátu na R. Heydricha.

Ve dnech 23. – 25. 7. 2008 náš klub pořádá ve spolupráci s FALCON AIR SPORTOVNÍ SETKÁNÍ výsadkových veteránů a parašutistů na letišti v Prostějově. Předpokládáme účast 40 družstev našich klubů z České a Slovenské republiky. kol. Čverák, KVV Prostějov

Prostějovští průzkumníci opět v Afghanistanu

Jádro dvousetčlenného provinčního rekonstrukčního týmu tvoří vojáci 102. průzkumného praporu z Prostějova. Přesunuli se na „horkou půdu“ plnou zákeřných nepřátelských bojůvek, do provincie LOGAR, v měsících únoru a březnu letošního roku.

Rekonstrukční tým má dvojí velení, civilní a vojenské. Početně menší civilní složka (asi 5-10 osob) se věnuje rekonstrukčním projektům. Jedná se o záležitosti typu zajištění zdrojů pitné vody, dokončení malých elektráren, pomoc při budování škol a nemocnic a podobných úkolů, na kterých se tým dohodne s místní civilní správou. Na tuto humanitární pomoc Česká republika v roce 2006 poskytla Afghanistanu již třiatřicet milionů korun. V současné době je ve třiceti provinciích dvacet šest rekonstrukčních týmů z USA, Kanady, Německa, Španělska, Maďarska, Itálie, Litvy, Nizozemska, Norska, Nového Zélandu, Švédska, Turecka a Velké Británie.

Náčelníkem štábu vojenské části je pplk. Ing. Jindřich Starý, velitelem plk. Ing. Ivo Střecha. Mají pod palcem dva mobilní pozorovací týmy,

připravené k vedení průzkumu, odstraňování případných nástrah, likvidaci výbušnin. Jsou v nich zařazeni zdravotníci, vojenští policisté, skupina oprav i letecký návodčí. Dostali k dispozici 20 vozidel M 115 HUMMER od americké armády, se speciálními zbraněmi, které zalafetovali odborníci z Vojenského opravárenského podniku Šternberk. Vojenská část má za úkol zajistit bezpečnost členů civilní části, zajišťovat jejich ochranu při přesunu do provincií, k vyjednávání s místními představiteli a účastnit se na rekonstrukčních úkolech.

Naši specialisté jistě učiní všechno pro to, aby jejich pomoc k zajištění bezpečného prostředí pro rekonstrukci země byla účinná a přispěla k ozdravení alespoň této části Afghanistanu.

V březnu byly v české části základny dobudovány komunikační a informační infrastruktury. Příslušníci kontingentu mají nyní na základně k dispozici telefonní síť, datové připojení do informačního systému AČR a mohou komunikovat se světem prostřednictvím internetu MO ČR.

Podle A-REPORTU zapsal kol. L. Opletal